З НОВИМ РОКОМ!

Індекс 74393

Перець

№ 24 (850). Рік видання 44-й Ціна номера 12 коп. КИЇВ. ГРУДЕНЬ 1970

Мал. А. ЖУКОВСЬКОГО

Мисливський сон у новорічну ніч.

Мал. Б. БОГОМАЗА

Без слів.

Мал. О. КОНОПЛЯНОЇ

Без слів.

Мал. В. ГЛИВЕНКА

Без слів.

Мал. А. ВАСИЛЕНКА

— А навіщо тобі маска? Тебе й так ніхто не впізнає.

Мал. В. ГЛИВЕНКА

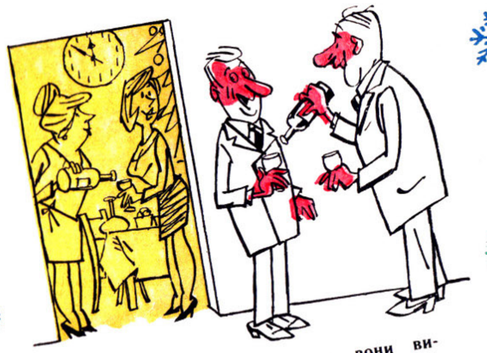

— Скористаємось тим, що вони вийшли!..

Мал. В. ЗЕЛІНСЬКОГО

— Нащо вам мої права! Все одно я вже нікуди не поїду.

Мал. В. ГЛИВЕНКА

— Швидше, Галю, збирайся, бо Сидорчуки випередять і прийдуть до нас у гості.

Мал. І. АЛЕКСАНДРОВИЧА.

— Завтра знову твої в гості припруться?
— Не бійся, я ще вчора з усіма полаявся.

perec-ua.
perec-ua.

Мал. А. ВАСИЛЕНКА

— Шановні гості, риби не буде!..

Мал. В. ГОРБАЧОВА

— Ні, ні, де це ти бачила Діда Мороза з парасолькою?!.

Мал. А. СВИНЦОВА

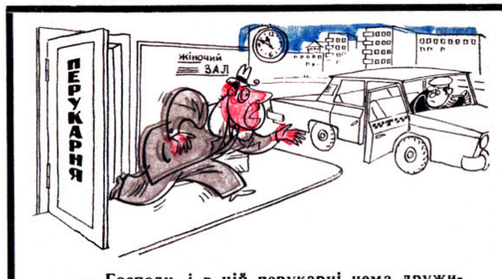

— Господи, і в цій перукарні нема дружини, а гості вже за столом!..

ЗДОРОВЕНЬКІ БУЛИ!

Новорічний лист моїм читачам

Вище келихи повні
над святкові столи!
З Новим роком, шановні,
здоровенькі були!

Рік минув сімдесятий —
славний рік трудовий,
урожаєм багатий
добрих звершень і мрій.

Б'ють удари урочі...
За святковим столом —
сталевари і зодчі,
ланкова й агроном.

Капітани, учені,
шахтарі, орачі,
і поети натхненні,
і мистецтв діячі.

Всі, хто ділом і словом
п'ятирічку вінчав,
хто у праці прославив
ювілей Ілліча,

хто в будову надійну
міцно цеглу кладе,
хто до з'їздів партійних
переможно іде,

хто по зоряній карті
креслить траси століть,
хто у миру на варті
непорушно стоїть...

Тож для них заздоровні
і мої похвали.
З Новим роком, шановні,
здоровенькі були!

Вирушаю ізнов я
в новорічний маршрут...
Та не всім я здоров'я
буду зичити тут.

Горлохвату і хаму,
що лиш ніс бачить свій,
відрубаю я прямо:
на дорозі не стій!

Хто на черствість душевну
занедужав нараз,
хто хова під крилечко
нехлюїв і пролаз,

хто про власну кишеню
дбає вдень і вночі, —
шліть їх просто до мене,
дорогі читачі!

Не соромтесь, їй-богу,
я вас дуже прошу:
мірку перцю гіркого
я таким пропишу!

І рвачам, і неробам —
перцю вистачить всім:
і на цей рік уродить
на городі моїм!

Та сьогодні я мову
все ж веду не про них.
Зичу знову і знову
літ багато ясних

тим, хто в світле майбутнє
йде з відкритим лицем,
хто ненавидить трутнів,
торбохватів, нікчем,

в кого посмішка щира
і вдача тверда,
хто до щастя і миру
шляхи прокладає, —

вам усім по заслузі —
щире слово хвали!
З Новим роком вас, друзі,
здоровенькі були!

**Від щирого серця —
від вашого**

Перця

У СВІТІ ТА НА ОКОЛИЦЯХ

● САНТА-КЛАУС ІЗ САНТА-КРАУС

Глибоко співчуваючи тому клопоту, який до недавнього часу мала американська компанія «Болівіен атлантік корпорейшен», уряд Болівії пішов їй назустріч і зробив подарунок, позбавивши концесії на добування нафти в провінції Санта-Краус. Так замороки менше: і прибутки рахувати не доведеться, і з страйкарями воювати.

● РЯЖЕНІ

У Північну Ірландію (міста Лондондеррі та Белфаст) прибувають із Британії все нові і нові натовпи ряжених. Здалека глянеш — ніби солдати, зблизька — таки справді ряжені. В одній руці автомат, в другій — середньовічний щит, на голові стальний шолом, на грудях кольчуга-жилет теж із сталі. По вулицях цих міст ряжені роз'їжджають на елегантних бронетранспортерах і користуються надзвичайною популярністю серед місцевої публіки. Вона буквально засипає ряжених... тільки не серпантином і не конфетті, а градом каміння. Для того в ряжених і щити, для того й кольчуги-жилети.

Мал. В. ЗЕЛІНСЬКОГО

— А ще кажуть, що своя ноша не тягне!..

● ТЕЖ МЕНІ СЕНСАЦІЯ!

Серед широких громадських кіл Ізраїлю стало відомо, що ЦРУ через посольство США в Тель-Авіві збирається завербувати Моше Даяна як свого платного агента.

Газета «Гарлам газе» подає це повідомлення своїм читачам як сенсацію. Хіба ж це сенсація, панове? І кого нею здивуєш?

● НА РЕМОНТ ПОВІТРЯНОГО ЗАМКА

Цікаво знати, що англійські трудящі і всі громадяни Британської корони, що сплачують податки, і наступного року, як і триста років до того, сплачуватимуть податок на ремонт неіснуючого замку Філліхем.

Цей податок вигадав ще король Карл II, щоб мати зайвий шилінг на кишенькові витрати, а сучасний уряд весь час забуває цей податок скасувати.

Мал. А. СВИНЦОВА

Що є спільного між сиром, фарбою сурик і газовою плитою? Теоретично — нічого. А практично зв'язок є, і встановили його будівельники, які рекордними темпами споруджують Криворізький суриковий завод (із 1966 року), Андрушівський сирзавод на Житомирщині (з 1967 року) і Криворізький завод газової апаратури (за два останні роки майже нічого не зроблено). А ось і рекордисти: будівельний трест № 7 Міністерства промислового будівництва УРСР, трест «Криворіжіндустбуд», трест «Укрсхідгазбуд». Слава їм!

— Петровичу, з Новими роками!..

ЩО ТО ЗНАЧИТЬ — Екзотика

Той, хто вважає, що могутність людини залежить од місця, яке вона посідає на службовій драбині, глибоко помиляється. Взяти, наприклад, мене. Я лише обіймав скромну посаду завідуючого магазином з одним продавцем. І торгували ми не якимись там дефіцитними промтоварами, а тільки водами і соками.

І ось уявіть, прийшли до мене в хату ремонтники. Стали серед кімнати, намалювали крейдою хрестик на підлозі і сказали:

— Ось тут будемо довбати!

— Що довбати? — жахнувся я.

— Хіба не знаєте, водогін міняємо, і за проектом нова магістральна труба проходитиме якраз через середину вашої кімнати,— повідомили вони.

— Але ж такого в природі не існує, щоб водогінні труби в центрі кімнати встановлювали! — заперечив я.

— Може, в природі й не існує,— погодилися вони.— А ось у нас у проекті є.

— То виправте помилку! — підказав я.

— Для нас проект священний,— повідомили вони.

— Ну, ось що,— сказав я,— ви коли-небудь пили сік кокосового горіха?

— Ніколи,— відповіли вони. І облизнулися.

— Тоді тримайте по баночці і забирайтесь геть разом зі своїми трубами.

І забралися, подякувавши на прощання. Пішли в сусідню квартиру, де мешкав чи то професор, чи то академік.

Як бідний не пручався, куди тільки не дзвонив — не допомогло. Встановили йому таки магістральну трубу посеред вітальні.

Або приходить майстер телевізор лагодити.

— Немає,— каже,— потрібних деталей. Зачекати з ремонтом доведеться.

А я йому контрзапитання:

— Ви коли-небудь пробували сік кокосового горіха?

І що ви думаєте? Дефіцитні деталі негайно знайшлися в чемоданчику майстра.

Та що там майстри! На екзотику й солідніші люди клюють. Дзвонять перед святами і питають грайливо:

— Не знаєте, чим би його спрагу вгамувати?

Або рубають по-діловому:

— Баночки кокосового не знайдеться?

А я біля телефону швидко міркую — для кого знайдеться, для кого ні. Бо в мене того соку лише кілька ящиків. Отже, відбір претендентів суворий.

Зате хочу піти в цирк — контрамарочку одержую. Знадобиться автограф популярного співака — і він у мене в альбомі. Тільки-но вирішу пошити собі вихідний костюм — і сам відомий закрійник телефонує. Бо сік кокосового горіха з водогону не тече і, між іншим, на базарі не продається.

Оцінили нарешті мою старанність і дозволили піднятися вище сходинкою: тепер я завідую магазином з двома продавцями. Продаю шнурки для черевиків.

Усе добре, тільки ось завтра новорічне свято. До нас, звісна річ, гості прийдуть. Уявляю їхнє розчарування, коли на столі серед страв і напоїв вони не знайдуть соку кокосового горіха!

Та нічого. Мабуть, у теперішнього завідуючого «водами-соками» діти є. І теж черевики носять. І, звичайно, хочуть мати дефіцитні шнурки-ланцюжки, які в цьому сезоні одночасно і крик і шепіт моди. А шнурки такі бувають тільки в мене. Я пару коробок притримав. Доведеться йому брати банку екзотичного соку і йти на уклін до мене.

Юрій ПРОКОПЕНКО.

В ГОСТЯХ У АВРАЛЬНИКА

— Не хвилюйтеся, шановні гості, ми на заводі і не в такий час вкладалися...

●

Мал. В. ГЛИВЕНКА

ТЕЛЕГРАФНЕ АГЕНТСТВО ПЕРЦЯ

НАЙ... НАЙ...

Передсвяткові повідомлення власкорів ТАП

НАЙвищу у Хмельницькій області ялинку — понад двадцять метрів — ось уже третій рік встановлює в недобудованій аптеці села Берездова колектив Славутського міжколгоспбуду. Щоб цього рекорду ніхто не побив, керівники міжколгоспбуду вирішили в найближчі роки стелі й даху не робити і взагалі не здавати її в експлуатацію.

НАЙцінніший подарунок одержали до Нового року мешканці сіл Тумінь та Городище Дубровицького району Ровенської області: місток через річку, споруджений Дідом Морозом за одну ніч.

Цікаво, що до будівництва такого ж об'єкту правління колгоспу імені XXI партз'їзду готувалося вже багато років, але ще й по цей день пальцем об палець не вдарило, щоб свій намір здійснити.

НАЙбільше в Києві панно із зображенням Діда Мороза — 25×50 метрів — виготовлено в будівельно-монтажному тресті № 3 комбінату «Київпромбуд». Панно урочисто прикріпили до стіни нового корпусу Київського заводу електротранспорту й таким чином повністю закрили від сторонніх поглядів численні недоробки.

— Готуючи панно, ми використали дуже стійкі фарби, — запевнив присутніх керуючий трестом т. Барзилович. — Я вірю, що й через п'ять років вони збережуть свою яскравість.

НАЙпалкіше поздоровлення з Новим роком одержало управління Південно-Західної залізниці від вдячних водіїв колгоспу «Зоря» Дунаєвецького району на Хмельниччині. Протягом 1970 року, здійснюючи рейси між буряковими плантаціями, котрі знаходяться на відстані двісті метрів одна від одної, — шофери проїхали загалом два мільйони кілометрів. Тим, що вони стали «мільйонерами», водії завдячують виключно управлінню залізниці, яке, щиро дбаючи про досягнення трудівниками села високих показників, уже кілька років не відкриває переїзду через колію, що розділяє плантації. Об'їзд у кілька десятків кілометрів і дозволив колгоспним водіям добитися рекордних показників.

НАВКОЛО ЯЛИНКИ

Мал. А. ЖУКОВСЬКОГО

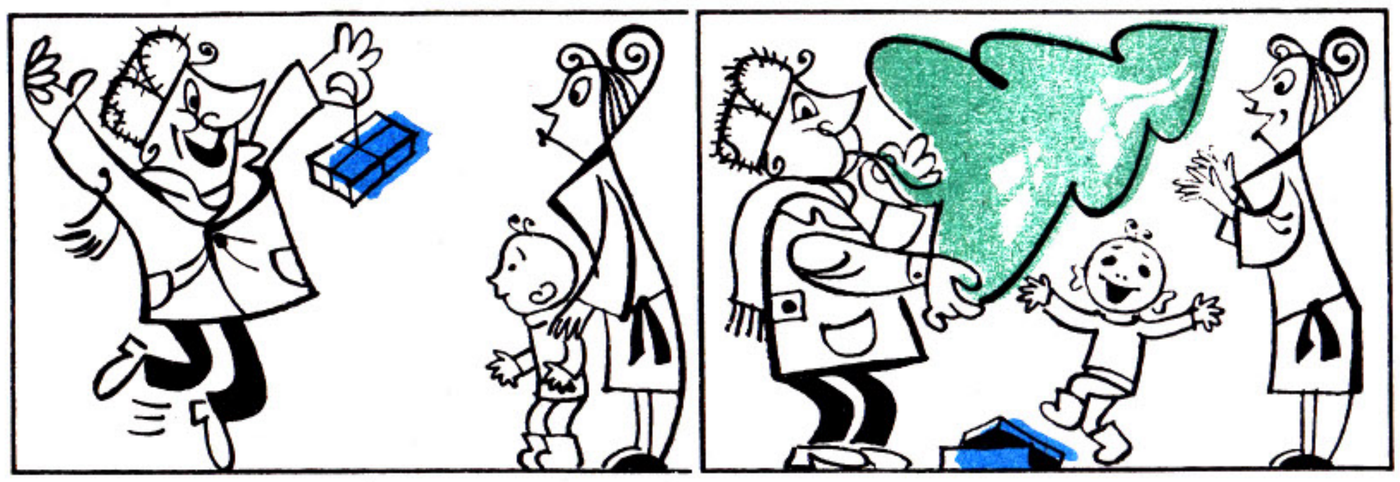

— А я приніс ялинку!

Мал. В. ГЛИВЕНКА

Без слів.

Мал. О. КОНОПЛЯНОЇ

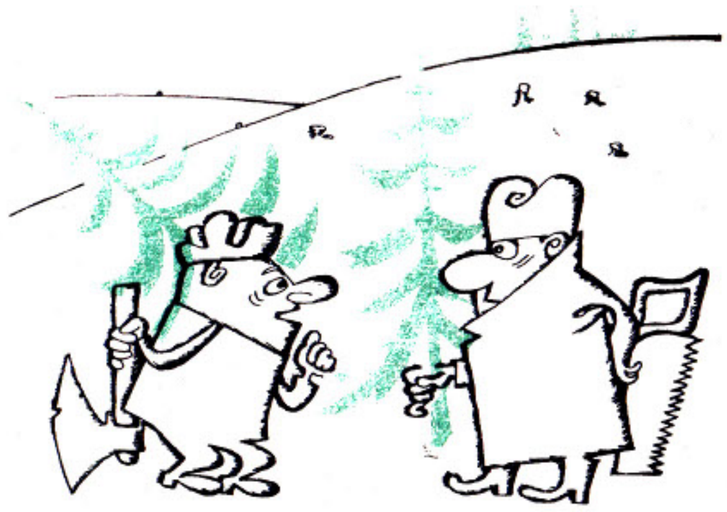

— А ти, Кузьмич, де купував ялинку!

Мал. О. МОНАСТИРСЬКОГО

Помста.

Мал. А. ВАСИЛЕНКА

— Як ти благополучно впав, жодної іграшки не поламав...

Мал. В. ГЛИВЕНКА

Без слів.

З нового року...

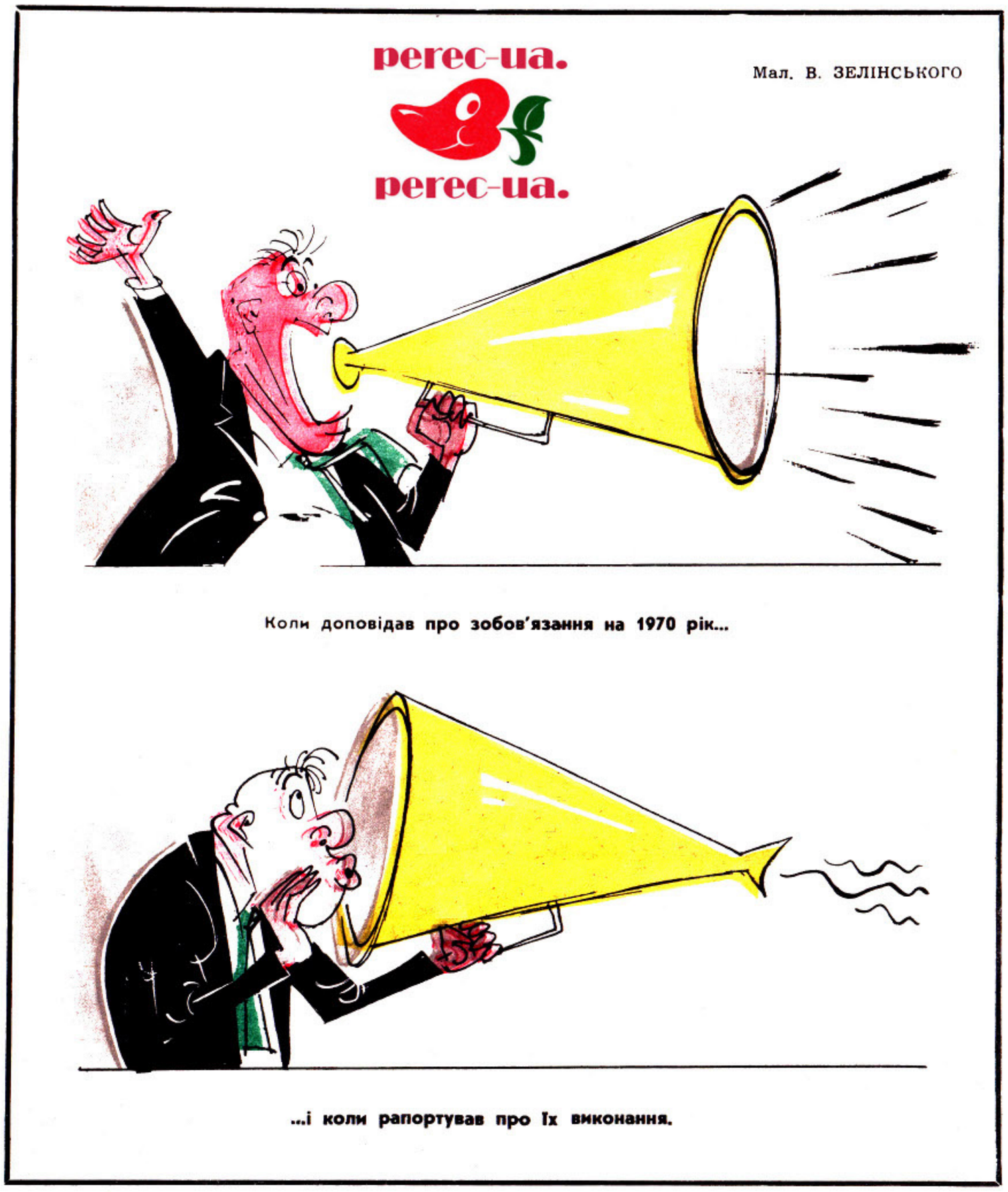

Мал. В. ЗЕЛІНСЬКОГО

Коли доповідав про зобов'язання на 1970 рік...

...і коли рапортував про їх виконання.

У нього ще в дитинстві так було. Наробить клякс у зошиті, нахапає двійок — дивитися страшно. А тоді сторінки з кляксами повириває або й увесь зошит кудись закине, щоб ні батькові, ні вчительці він більше на очі не попадався, і каже:

— От почну я з нового зошита, і все піде до ладу. Чистенький зошит, гарний зошит. На обкладинці ретельненько виведу: «учня 4-го класу Марчука Костя, по письму», промокатку вкладу, навіть биндочкою її до зошита приліплю і жодної кляксочки, жодної двієчки в такому гарному, в такому чистенькому зошиті не буде.

Спершу й справді не було. І перша сторіночка чиста, і друга сторіночка чиста, і третя... до половини чиста, а тоді як пішло, як поїхало! Де ті клякси беруться, скажіть ви, на милість божу? Як навмисне... Тільки що її не було і от вам, будь ласка, на цілу сторінку розповзлася, ще й на другу перелізла. А клякса сама собі не йде, вона двійку за собою веде...

І знову все починається з самого початку:

— От я зараз сторінку оцю закляксану вирву і тоді по чистому почну писати. Або краще почати з нового зошита? Краще, мабуть, з нового...

І починав з нового. Спершу чистенько, а вже потім як водилося.

Так і школу закінчив. Так інститут закінчив. Став Костем Івановичем. Статечним став і легкою формою атеросклерозу розжився (дієти не дотримував), а стара шкільна звичка так і зосталася при ньому. Правда, у зошитах Кость Іванович тепер не писав. Для писання друкарки були. І взагалі Кость Іванович не писав, а підписував. Резолюції ставив. Червоною кульковою ручкою. Кульковою ручкою, як відомо, клякси не поставиш, так що підписи на паперах, директивах, інструкціях, так само, як і резолюції, чистенькими виходили. А от з виконанням плану — заріз, самі тобі клякси. Керує Кость Іванович цілим трестом. Підприємств у тресті чималенько. І якось воно так виходить, що або з планом заріз, або брак суцільний іде і рекламації сипляться, як кленове листя восени, або з асортиментом неув'язка, або з валом вузько, або всі напасті разом з усіх боків обсядуть. Хоч плач. Але Кость Іванович в таких випадках ніколи не плакав. Він збирав своїх підлеглих і говорив їм:

— В цьому місяці, товариші, ми, мабуть, лихові вже не зарадимо, так вже й буде. А от з нового місяця... З нового місяця треба всіх зусиль докласти, щоб справи вирівнялись, щоб все на свої ноги стало, щоб і вал був, і асортимент був, і план щоб був, а браку щоб не було і рекламацій відповідно теж.

І починався новий місяць. Спершу все ніби йшло гаразд. Кость Іванович був беручким, керував правильно, і все наче починало ставати на свої ноги. Але минав тиждень, десь бралася перша «клякса», потім друга, потім третя, і все летіло шкереберть. Кость Іванович тільки рукою махав і казав своїм підлеглим:

— В цьому кварталі, товариші, у нас, мабуть, показники високими не будуть. Не будуть високими показники. Так вже якось склалося об'єктивно, все якось пішло на пропасть, що в цьому кварталі ми навряд чи й вирівняєм становище. А от в новому кварталі...

В новому кварталі все спочатку йшло як по писаному, а потім... Починалися «клякси». І ніяк не могли вони скінчитися до кінця року. Тоді Костя Івановича викликали «на гору» і там знімали з нього стружку. Кость іванович бив себе важенними кулаками в груди й обіцяв:

— Товариші, в цьому році промашка у нас вийшла. Недогляділи, недотягли, недодумали, недоробили. Але з Нового року... З Нового року ми організуємось, інтенсифікуємось, раціоналізуємось, знайдемо резерви, додумаємо, дотягнемо, і справи наші підуть, як по маслу.

Костеві Івановичу вірили, відпускали з миром, часом записували догану, часом просто вказували.

В кінці року, саме того року, в якому все мало іти, як по маслу, все починалося з самого початку. Костя Івановича викликали «на гору» на предмет зняття «стружки» і чули:

— Товариші, в цьому році промашка у нас вийшла. Недогляділи, недотягли, недодумали, недоробили. Але з Нового року... З Нового року ми організуємось, інтенсифікуємось, раціоналізуємось, знайдемо резерви, додумаємо, дотягнемо, і справи наші підуть, як по маслу.

Костеві Івановичу вірили і... (див. вище).

А цього року раптом:

— Чули? З Нового року Кость Іванович йде на пенсію...

Ну, нарешті! З Нового, значить, року? Але як бути з тими Костями Івановичами, котрим до пенсії ще років з двадцять?

Будемо відверті, товариші шановні, Кость Іванович у нас не один такий. Є ще у нього чималенько колег по «кляксах», котрі обіцяють поставити діло на ноги з Нового року. Як з ними бути? До пенсії їм ще довгенько чмихати...

Микола БІЛКУН.

ДЕСЯТЬ СЕКУНД НА РОЗДУМИ

Після багаторічного вивчення творчої спадщини тисяч народних гумористів, яка знайшла своє втілення у приказках та прислів'ях, Перець дійшов висновку, що багато з них можна зобразити графічно.

Як ви гадаєте, шановні читачі, які приказки зображено на цих малюнках? На роздуми дається десять секунд. Якщо за цей час ви не знайдете правильної відповіді, можете розкрити журнал на 15 сторінці й дізнатися, що мав на увазі Перець.

Мал. С. ГЕРАСИМЧУКА

Габор БЕЙЛА

Дама : телефон

На вулиці пригадав: треба терміново подзвонити Гезі, що не прийду ввечері на зустріч, бо на сім біля кінотеатру «Хроніка» маю інше рандеву. Поспішаючи до телефонної будки, я думав: «Боже, не доведи, щоб був зіпсований телефон, а якщо буде справний, то щоб у будці не було нікого, а якщо хтось вже є, то щоб не жінка, а чоловік. Амінь».

Бог, як траплялось уже багато разів, не почув моєї молитви, бо в кабіні стояла якась дама, правда, не найгірша. Літня, не мала модного капелюха, але мала малий рот. А це вже гарна ознака. Думаю собі, таку даму вже витерплю 5—6 хвилин. Але фортуна цього разу виявилась, здається, щедрішою. З напіввідчинених дверей я почув: «Ну, тоді бувай, серденько! Значить, як домовились, о десятій в сквері «Дунай», на терасі... так. До по...»

«...бачення»,— додаю щасливо я і вже чую, як солодко клацає покладена трубка. Але ні. «Бачення» нема, а що ж є? Ось що: «Підожди хвилинку, Ілдіко! А що буде, коли погода зіпсується? Тоді в кав'ярні... Добре... там вже не розминемось... Значить до завтра. Цілую Еоне і Гермінку... Дякую, передам... Вам того ж самого... До по...»

«Бачення» — кажу я, кидаю цигарку, розчавлюю її і беруся за ручку дверей. Дама дивиться на мене затуманеними очима. «Не кажи! Бідна Гермінка... А що сказав лікар?»

Біда. Гермінка, напевно, вже стара жінка, точно, коли хворіє на різні хвороби, нехай бог рятує...

«Доктор Бенде? Не чула... А чому не покликали Балажфаї? Кажуть, він тепер найліпший... Жовч, шлунок... і печінка. Високий тиск...»

Мені кінець. До біса летять мої передбачення. Чекаю вже щонайменше 5 хвилин.

Тепер мова уже про те, що сучасна терапія — це темний ліс, лише хірурги щось розуміють, але й ті хочуть негайно все відрізати. Потім йдеться про закордонні ліки, Маріку, яка десь там живе і все присилає, що треба, бо обожнює Гермінку, котрій вона була замість рідної матері, і що Гермінка теж не від того, щоб... але це вже не тема телефонної розмови.

Вриваюся в будку:

«Пардон, мадам. Три хвилини вже давно минули».

«Зараз...»— каже дама, блиснувши осяяними очима, потім знов продовжує в трубку:

«Не сердься, Ілдіко, тут чекають на телефон. Бажаю одужання Гермінці, і неодмінно покличте Балажфаї... Так... Добре... Ну, бувай. Цілую Пішту і Бору, вітай їх з Новим роком!.. До по...»

«Бачення!» — волаю, але дама не чує через своє щебетання.

«Що? Розлучаються? Не кажи! Але ж Пішта знав, що Бора обманює... ага, Бора не знала, що Пішта... з ким? Христа ради, на двадцять років молодша? Що ж, це схоже на чоловіків... Ясно... Перед тим, як закрили парадні двері. Це незаперечна ознака... Ясно... Бідна Бора... Цілую її сто разів, і передай їй... І безумовно покличте Балажфаї...

Ну, вже до... Значить, як домовились. О десятій в сквері «Дунай», на випадок поганої погоди — в кав'ярні... Дякую, передам... Ні, з Дюлою не зустрічаюся. Порвали. Тепер з Петером... Не знала? Не повіриш, лишень послухай...»

Перед моїми очима скачуть червоні і зелені чортики. Грюкаю дверима і кричу:

«Мадам! Мене не цікавить ні Дюла, ні Бора, ані Ілдіко! Кінчайте, бо зараз перекину телефонну будку!»

Дама крижано зміряла мене з ніг до голови, потім спокійно в трубку:

«Не сердься, серденько. Треба кінчати. Тут якийсь ненормальний тип... Не маю поняття, чого... Значить, так, як домовились. О десятій в сквері «Дунай» на терасі. Якщо погода... то в кав'ярні. Бувай... Ілдіко! Зажди трішечки... Що буде, коли приїде Бадінський із Сейкешфегейрвару?»

Що ж саме буде, я вже не дізнався. Мчу щосили до іншої будки поблизу. На моє щастя, там в кабіні стоїть дама, котра якраз кінчає:

«Тоді, значить, до...»

Переклав з угорської
Я. ФІНЮК.

Мал. О. АЛЬОШИЧЕВА

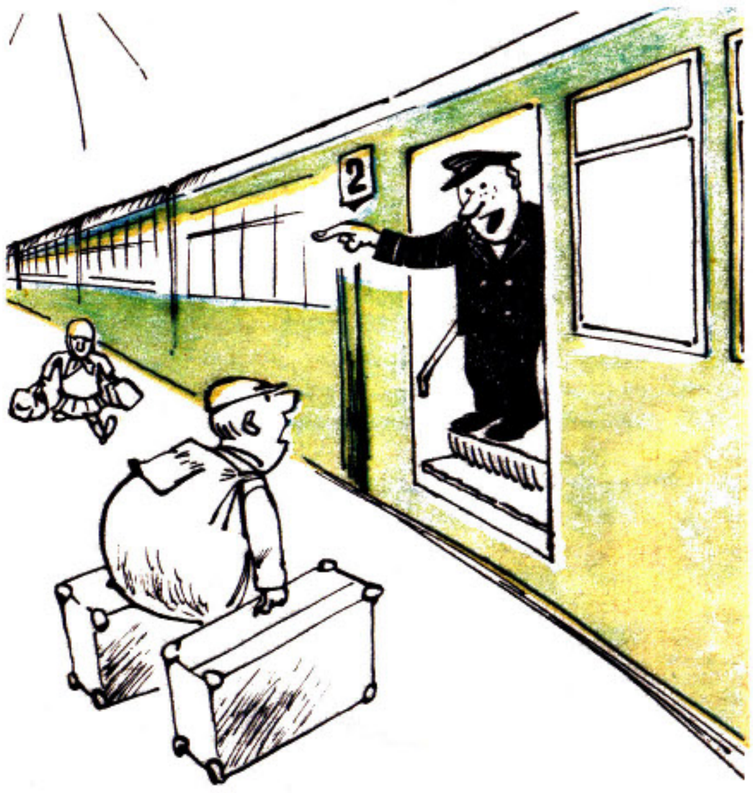

— А де ж третій вагон!
— В самому кінці, за чотирнадцятим.

Сергій ВОСКРЕКАСЕНКО

З 1980!

11 листопада цього року Республіканське радіо повідомило, що Неженвенко Семен Григорович — робітник Одеського заводу радіально-свердлильних верстатів ім. В. І. Леніна виконав три п'ятирічних норми і працює тепер у рахунок 1980 року.

Увесь народ Вам щирий шле привіт,
Хвалу і шану посилає в нагороду!
Хай бачить світ, хай вчиться світ,
Як треба «одриватись» від народу.

ДІВЧАТАМ, КОТРІ ЗА ПРИЛАВКОМ

Тані, Мані, Тали, Алли!
Хочеться, щоб наші композитори й поети
Не до «Книги скарг» про вас писали,
А пісні ліричні у газети.

«ЗЦІЛИЛА» ЧОЛОВІКА

Ловелас відомий на всю Дарницю
За дружину взяв регулювальницю,
Чи, вірніш, вона його взяла за мужа,
Бо і «самбо» дівка знала
І була, нівроку, дужа...
Ох, і скрутно ж стало жити ловеласу!
А вона говорить: — Стьопі повезло,
Третій рік, як ми побралися, а з того часу
Жодного «порушення» у нього не було.

КОМІРНИКАМ З ЛИПУЧИМИ РУКАМИ

Тож, липкорукі, майте ви собі на оці:
В старому чи в Новому році,
Обов'язково та комора
Вас приведе до прокурора!

«ОСТАННІЙ РАЗ»

Цей двоногий дикобраз
Двадцять років п'є щодня... останній раз.

Мал. С. ГЕРАСИМЧУКА

НОВОРІЧНИЙ КОНЦЕРТ

«Чом, — кажу, — губи дмеш,
Чого сердишся,
Чом до мене не говориш,
Не повернешся!..»

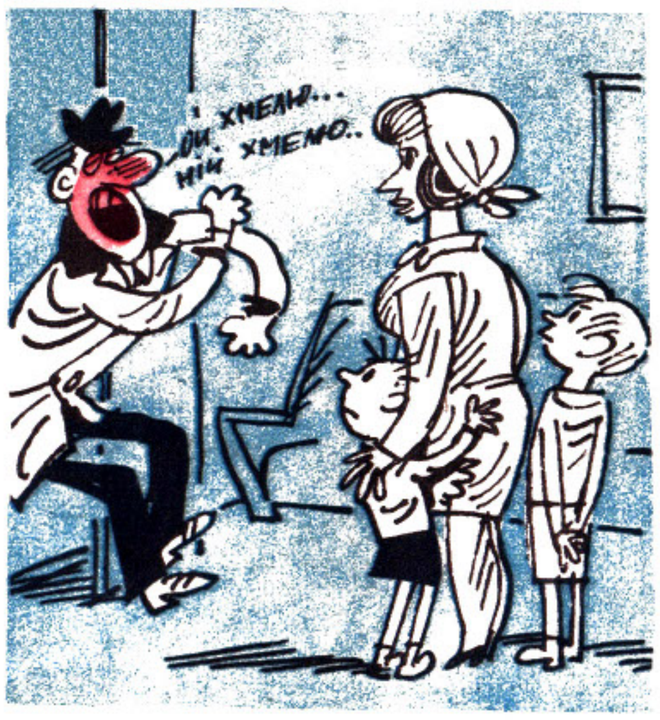

«Ні по чім тя не впізнаю,
лиш по голосочку»...

«Чорноморець», матінко,
«Чо-рно-мо-рець»...

«Ой ти, Івасю, серце моє,
Сподобалося личко твоє».

«Ой, дівчино моя мила,
Що ти наробила,
Ой що мені, молодому,
Вечеря не мила!»

«Розпоровся черевик у мене,
Розгнівався чоловік на мене».

ВИСТАВКА ШИРНЕТРЕБА

У передсвятковій метушні час минає швидко. І, може статися, ви упустили деякі організаційні моменти новорічної зустрічі. Наша виставка допоможе краще підготуватися до свята. Скориставшись порадами виставкому, ви зекономите час і власні калорії.

ДЛЯ МАСКАРАДУ

Ви забули придбати маскарадний костюм для сина? Чи не встигли купити маску дочці для шкільного карнавалу? Не біда! На нашій виставці зберігається 1966 шкільних костюмів виробництва Конотопської швейної фабрики. Хай ваша дитина одягає будь-який з них. Гарантуємо: навіть рідна мама не впізнає.

ТАНЦІ ДО УПАДУ

Хіба не трапляється у танцюристів: танцюють, танцюють, аж поки підошви не повідлітають! Врахувавши це, Бориславська філія Львівської фабрики «Прогрес» випускає такі чоботи, від яких відклеюються підошви заздалегідь, ще по дорозі на прилавок. Отже, танцюристові така біда не загрожує: танцюй собі без підошов до упаду!

ЕКОНОМНА КАРАМЕЛЬ

Якщо ваш гість страждає надмірним апетитом, виставляйте йому на десерт карамель «Зоря» виробництва Білоцерківського харчокомбінату. За цілу новорічну ніч він навряд чи зможе з'їсти більше однієї цукерки. Річ у тім, що обгортка «Зорі» так приварена до карамелі, що треба кілька годин одмочувати її в гарячій воді.

ДАЛИ ПЕРЦЮ!

Дільничний інспектор Кегичівського райвідділу внутрішніх справ на Харківщині т. Шамоня твердо дотримувався власного золотого правила: де чубляться два, — третього діло сторона. «Третім» він вважав самого себе. Тому десятою дорогою обходив хуліганів, не кваплився з розглядом справ про порушення громадського порядку. Любителі давати волю кулакам мало не на руках носили інспектора.

А ось громадянам, які зазнали лиха від хуліганів, позиція дільничного не сподобалася. Вони й написали про це Перцеві.

Начальник Кегичівського райвідділу внутрішніх справ т. Щербак повідомив редакцію, що інспектор Шамоня із органів міліції увільнений.

Мал. И. КОГАНА

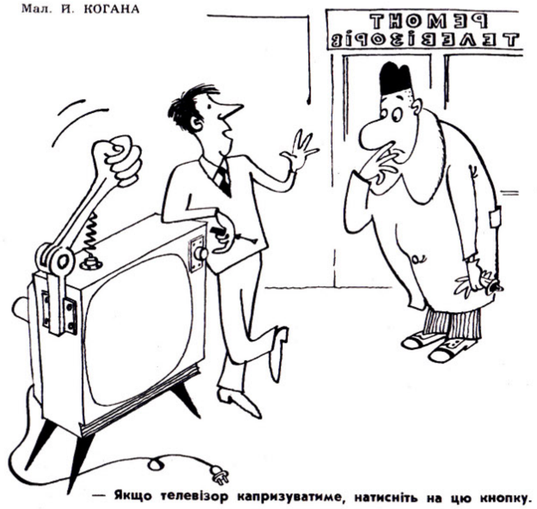

— Якщо телевізор капризуватиме, натисніть на цю кнопку.

НЕ ВІРТЕ ЛУКАВОМУ — ПІДВЕДЕ!

Вам доводилося, урочисто піднявши і навіть пригубивши симпатично-повненьку чарчину, розв'язувати суперечливого вузла?

Мені, признаюся, довелося. І де — за новорічним столом. Чудна тема гойдалася, гойдалася і розгойдалася — чи є чорти, чи нема.

Згадую, мій дядько Кирило якось казав — чорти зникли. Був у нашому селі один вухатий, пузатий, дак і він утік. Говорять — у Швейцарію завівся... Відьми ще є. Оце начебто нема й нема, коли — глип — летить, та: «Тебе знову розмордувало?.. Знову на трьох потягло?..»

Сіли ми ото за стіл, тост проголосили, випили, закусили, і раптом мій односелець Вася Бредун почав доводити:

— Мабуть, чорти ще виплигують. Ось ви послухайте: ідемо ми в клуб на зустріч Нового року, а моя сусідка, тітка Одарка до кума:

— Куди це вас, куме, так пізненько Бог несе?

А до чоловіка:

— Ну, куди тебе проти ночі чорти несуть?

Василя Бредуна підтримав тракторист Петро:

— У нашому кутку прижилася чемна и гостинна молодиця — Клеопатра Досифіївна. Ідеш оце з роботи, а тітка Клеопатра уже стоїть на цирлах: «Петю! Твій трактор заправлений?» Кажу — заправлений. «Дак заїдь мій городик пошкрябай, і сам заправишся...»

У селі кажуть, що ся прибула дамочка не зівала: десь на околиці чорта вспіймала й спеленала... Безрогого... Дак він тепер вітром по димарю сюди та туди шугає. Вилізе на дах, вздріє дільничного й пискливо гукає:

— Клео!.. Не кип'яти!.. Одливай!..

Побачить, чапає бригадир городньо-баштанної бригади, тон у голосі змінює й волає:

— Клеочка! Кип'яти!.. Наливай!..

Я й собі слово взяв:

— Не вірю я ні в рогатих, ні в безрогих. А як якась нечестива сила і підсунулася б та, чого доброго, почала з рук і новорічного келиха вибивати, дак я б так її хильнув по рогах, що вона б не знала, за яке й місце кігтями хватати.

— Ге-ге! — озвався Микита Остапович.— Так воно то так, а мене, хоч вірте, хоч ні, чорти водили. Пішов я до свого великого друга Новий рік разом зустріти. Живе мій товариш через толоку, луки, на хуторі Твердохліби.

Новий рік ми зустріли і радісно і весело.

Пішов я додому. Їду луками й чую — десь збоку музика грає. Підійшов. Дивлюся — диво з див — чорти бенкетують. Вихиляють, рогами хитають, ратицями підкидають. Побачили мене та як загорлають:

— Микито, смиконі! Микито, тягни! Микито, хили!..

Я, звісно, гав не ловив: вихиляв і перехиляв. А закусон — куди ваше діло — осетрина, ікра, холодець, пишнознадні торти...

Прокидаюся і очам не вірю: я лежу в якійсь овечій кошарі.

Ото такого мені торта лукаві підсунули. Не вірте чортам!

Попросив словечка і мій колега по перу. Він виголосив такого тоста:

— Дозвольте,— оголосив,— підняти свого келишка, щоб у Новому році ще більша радість над нами сіяла, ще більше й голосніше життєрадісний сміх і ніжна пісня лунали!

Сів і, нахилившись до мене, стиха промовив: «Це третя, на третій давай поставимо крапку. Знай — наука давно довела: чорти неодмінно появляються після четвертої...»

Олександр КОВІНЬКА.

НА ВИРОБНИЧІЙ ПРАКТИЦІ

Мал. А. ВАСИЛЕНКА

— Я бачу, тебе ці студенти з півслова розуміють.
— Напрактикувалися...

ЕПІГРАМИ

ПроПОГАНьдист-антикомуніст

Брехнею так від нього й тхне —
Як не брехне, так не дихне.

—

Необхідне уточнення

Вашінгтонський Капітолій —
Охоронець монополій.
Назву дать йому б надалі
По заслузі — Капіталій.

—

Феміда «чорних полковників»

Богиня правосуддя!.. Та судилось
Прийняти муки їй аутодафе:
Від грецької ФЕМІДИ залишилось
Тільки — «Фе»!

А. КОСТОВЕЦЬКИЙ.

ТІЛОБАЧЕННЯ

Платтячко — як найміниші міні!
Ще й два декольте — на грудях і на спині.
Все інше — прикрите лише для годиться.
Щоб не збрехати, — процентів на тридцять.
Ось так — напівгола, щоб всіх дивувати,
Виходить на люди вона
дівувати.
Гордиться: наймоднішу з мод переплюнула,
Слідкує з-під вій нафарбованих —
клюнуло!..

—

Зажди, не освідчуйсь, наївний хлопчино,
Хай душу відкриє —
не тільки коліна.

Володимир ОКУНЬ.

м. Дніпропетровськ.

НОВОРІЧНІ АФОРИЗМИ

Напившись оковитої, лісник врізав дуба — замість ялинки.

Зустрічаючи Новий рік, спочатку був на коні, а потім — під мухою.

Прийшов на маскарад у масці зайця, а дивився вовком.

Не сумуй: і Новий рік стане старим.

Різні швидкості: дні ідуть, а роки летять.

О. СЕЇН.

МОДИ — 71 У «ВІЛЬНОМУ СВІТІ»

Новорічні прогнози «Перця»

Мал. А. АРУТЮНЯНЦА

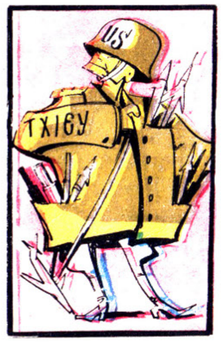

Піджаки з чужого плеча будуть модними у середовищі південнов'єтнамських маріонеток.

Залишаться в моді темні окуляри, особливо в середовищі буржуазних журналістів.

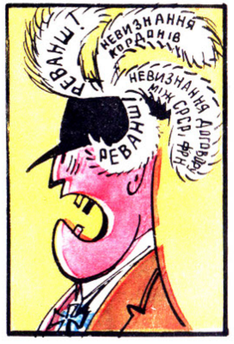

Штраусове пір'я залишиться у моді серед реваншистів ФРН.

У Сполучених Штатах Америки домінуватиме контраст білого з чорним.

Скромно обставлені квартири будуть у багатьох греків.

Південнородезійські расисти, як і торік, свої симпатії віддадуть нейлоновим галстукам.

Мал. В. ГОРБАЧОВА

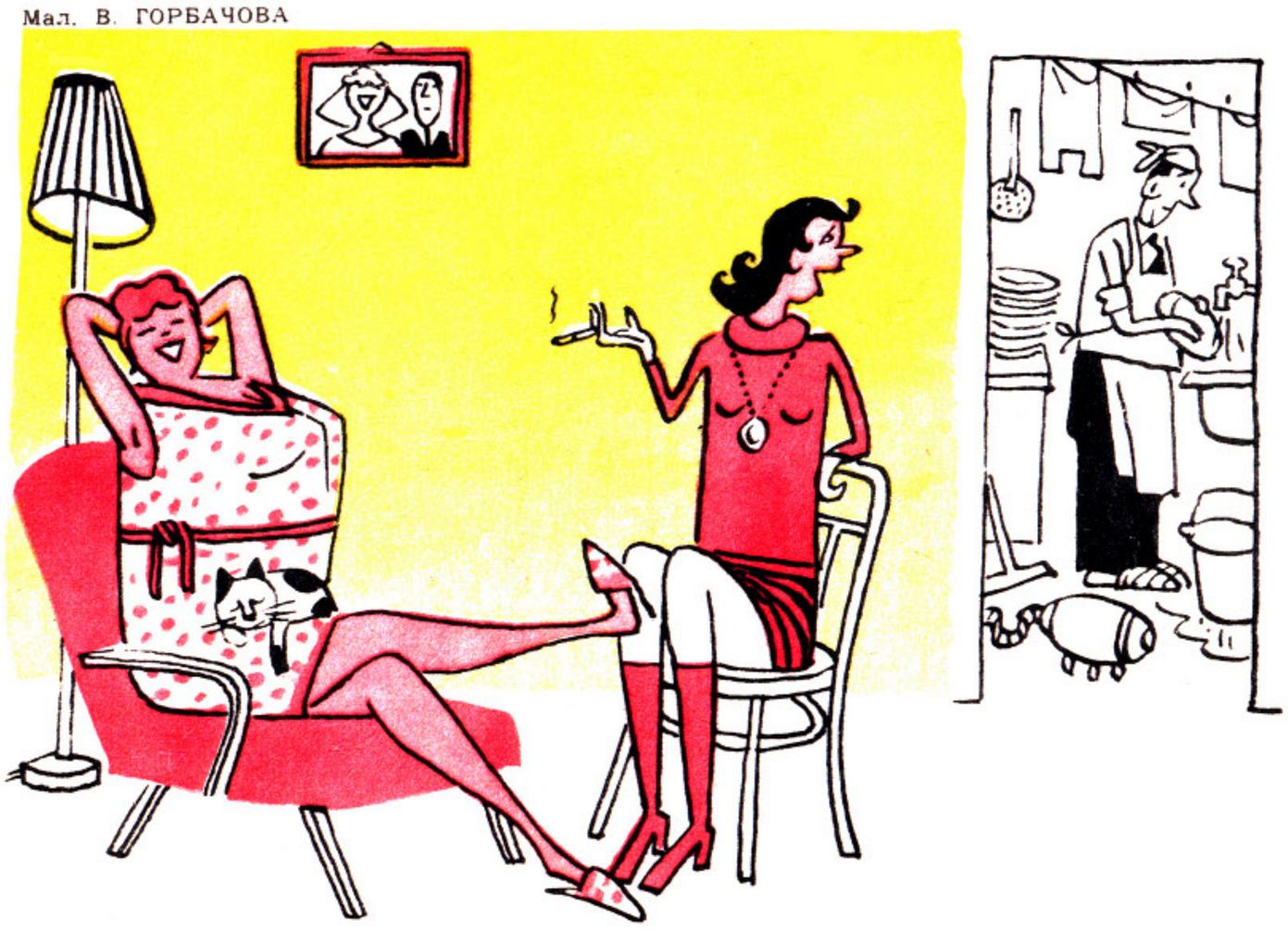

— І ти хочеш піти від такого чоловіка?
— Розумієш, так хочеться чогось романтичного.

ЛІЦЕНЗІЯ НА СІКАЧА

ГУМОРЕСКА

Є категорія громадян, котрим завжди не щастить. Особливо — в ніч із тридцять першого грудня на перше січня. Один зустрічає Новий рік у зіпсованому ліфті. Інший — у темному підвалі, бо спустився туди набрати картоплі для святкової вечері, а двірник у цей момент зачинив на замок двері. Трапляється й так, що невдаха, відкоркувавши пляшку раніше, ніж потрібно, засинає ще у старому році де-небудь на громадському транспорті — в автобусі, трамваї або тролейбусі — і прокидається далеко після півночі на якійсь незнайомій зупинці.

Але як би там не було, всі ці варіанти, на думку Мирона Івановича Димаря, значно приємніші, ніж перебування в новорічну ніч у лікарні. Розваги? Майже ніяких. Прості, мов заячий хвіст, анекдоти, один-другий багатокубиковий укол із тихим вереском і — все. Лежиш, ніби висушений жук у колекції.

Мирон Іванович, з яким ми зустрілися в лікарняному коридорі, ще трохи пожалівся на лиху долю й повів мене до себе в палату.

— Покуримо у кватирку, побалакаємо, — сказав, зачиняючи за собою двері.

Я знаю Мирона Івановича не перший рік. Скільки разом рибалили, в яких мисливських походах бували! Бадьорий голос Димаря веселив хитромудрими бувальщинами не одну компанію де-небудь під копицею сіна чи на лісовому кордоні. Побуваєш з ним на полюванні, ніби нічого такого й не трапиться, всі живі-здорові додому приб'ються, а зайдіть назавтра до мисливського магазину — шибки тріщать від «ахів» та реготу! То Мирон Іванович про вчорашнє полювання розповідає. Продавець якось наприкінці кварталу навіть попросив його з магазину. Щоб плану товарообороту не зривав.

І ось ця людина змушена тепер слідкувати за шкалою градусника.

— Як же це вас сюди? — запитав я, вклавши у ці слова півріччний запас співчуття.

— Так отак. Сам винен, стонадцять паровозів!

До речі, коли Мирон Іванович починає недобре згадувати машини парової тяги, значить душа його нестримно кипить і парує від невидимого вогню.

— Ви знаєте, ми на п'ятьох купили ліцензію на кабана. Ну, полювали кілька разів, та все невдало. Сікача, відомо, зустрічаєш не так часто, як того, кому, приміром, винен гроші. Залишався останній день полювання на кабанів. Сидір Макарович і запропонував здати ліцензію й не випробовувати більше долі. Несторович теж за це. Іван і Василь, дарма що молоді, і собі в кущі: мовляв, треба хоч один вихідний удома побути. А я — ні. Щоб не використати такого моменту! Курчата ж засміють. Отак і переконав їх.

— Ну, звісно, навербували поміж школярів гучків-нагонщиків, взяли з собою цуцика, намовили ще трьох мисливців і подалися до схід сонця в ліс. Погода, правда, така, що й мушки не видно — мете, крутить. Вийшли до місця, стали на номери, приготувалися. Коли чуємо: дзявкає наш цуцик і все до нас наближається. Дивлюся ліворуч — Несторович свою фузею вже до плеча мостить, справа Іван готується. Ви знаєте такі хвилини — серце калатає, стає жарко, ніби кожух на тобі загорівся.

Стоїмо, чекаємо. Сікач от-от на нас посуне. Коли це як застугонить ліщина, як затріщить суччя! Від цих звуків кинуло мене кудись угору. Отямився трохи, роздивляюся. Сиджу я на маківці тонкої грабини. Хитає і трусить так, що гудзики вниз сипляться. Рушницю сніжком біля пенька притрушує. А біля неї стоїть таке чортовило, що дивитися страшно. Зубр — як клуня. А неподалік ще з десяток гуляє.

Чую — хтось мене гукає. Повернув голову — за п'ятдесят метрів на сосні Несторович гойдається. Кричить, щоб я бабахнув. Може, ці бугаї злякаються та втечуть. А чим будеш стріляти? Тоді я Івана кличу. Він теж десь на дереві. І рушниця, виявляється, при ньому. Стрілив він кілька разів. Та де там! Сопуть, голови понахиляли.

А тут чути на просіці голоси інших мисливців. Біжать до нас подивитися, якого ми кабана ухоркали. Прибігли, і з повного ходу — на дерева! Сидимо, як граки, перегукуємось. Тільки надвечір зубри пішли своєю дорогою.

Позлазили ми. У Несторовича морська хвороба почалася, Іван тремтить, як у пропасниці... Тільки Сидір Макарович веселенький — на осиці він грівся нашими спільними запасами. Ну, а я от у цій палаті опинився.

Мирон Іванович зітхнув, узяв таблетку і проковтнув.

— І буває ж таке, — докинув він. — Тут Новий рік, а ти лежи...

І Димар знову заговорив про жуків з колекцій і про те, що дорого дав би, щоб зустріти свято хоча б на тій грабині, аби в доброму товаристві. І без зубрів.

Володимир ПАЛЬЦУН.

Три вірші надіслав нам П. Ф, із с. Кути, що на Волині.

Зокрема в одному з них повідомляється, що

Зневажливо цвирка крізь зуби
Розхристано модний піджак
Блищить від проміння на нігтях
Червоний фарбований лак.

Це дуже нас зацікавило, бо про піджак, який «зневажливо цвирка крізь зуби» та про «фарбований лак» ми досі й не чули.

До душі припали й такі рядки з іншого вірша:

Кум глянув сучасно на все
І з сумом промовив: не те.

Цілком погоджуємося з кумом: не те!

ПРИМІТКА:

Шануючи творчу манеру автора, ми ані ком, ані інших розділових знаків розставити не наважилися.

* * *

«... Я знаю, що сперечатися з Вами за мій вірш «Колеги» за його правдоподібність і правдивість — марно і тому не буду чіпляти цієї теми. Але все ж таки прошу Вас, щоб Ви більш уважніше, розсудливіше оцінювали подібні твори, а не з першого погляду.

Ще... прохаю... щоб Ви вказали мені тематику тих матеріалів, які Вас найбільше цікавлять

С. К.
м. Запоріжжя».

Пробували уважніше, пробували розсудливіше оцінювати — нічого не виходить: вірш не поліпшується.

Що ж до матеріалів, то найбільше нас цікавлять матеріали цікаві.

* * *

«Высылаю Вам для издания несколько юмористических стихотворений. Этот суботний скромный труд, я приношу как подарок государству... Могу Вам сообщить, что одно из четырех произведений о которых я Вам писала на 114 страницах, выслано для издания как подарок государству.

В. З.
м. Нововолинськ».

На щастя, через якесь непорозуміння ми одержали не 114, а тільки 18 сторінок рукопису. Друкувати це як «подарок государству» якось не з руки — значно скромніший вийшов би подарунок. Хоч, щоправда, навіть і на цих 18 сторінках є чимало вдалого, такого, що викликає щирий сміх. Як, наприклад, таке:

А що маєш в кишенях?
Веди в ресторанчик!
Ти здуріла Лізонько?!
Яж не е кабанчик!
Тобі треба дяділу
Щоби був у віці,
В тебе в красьці голова
Зморщені ресніци!

А взагалі, дивує Ваша працездатність — інший би на Вашому місці у суботу відпочивав.

* * *

В байці «Бегемот і Шакал» С. Г. із с. Кудрасівки Вінницької області описує незвичайну ситуацію:

Двадцять років, як без рота
Служив Шакал
Секретарем у Бегемота.

Уявляєте, як то було отому шакалові секретарювати без рота?! Аж страшно подумати!

Але автор зумів знайти оригінальний хід: виявляється, що служба зріднила начальника і підлеглого, бо:

... Шакал той став як Бегемот
(Не думайте, що був він поліглот)
Листи із сургучем ковтав
Як і Бегемот нікому не відповідав.

У другій байці «Заєць і Шпак» мовиться, зокрема, про горе Зайця, який

Здається ніде не ходив
Та з ніжки годинника
Сьогодні згубив.

Байка ця привертає увагу своєю глибокою мудрою мораллю:

Дурненький не плач,
Годинник собі ти придбаєш,
А час потеряєш —
Ніколи його не вернеш, —
Хоч плач, хоч не плач.

Над тим, що часу не варто на пусті справи «теряти», кожен, безумовно, задумається. Може, навіть і сам автор цих байок.

Нотатки про їхні порядки

Мал. В. ГЛИВЕНКА

ДОСВІДЧЕНА КАДРА

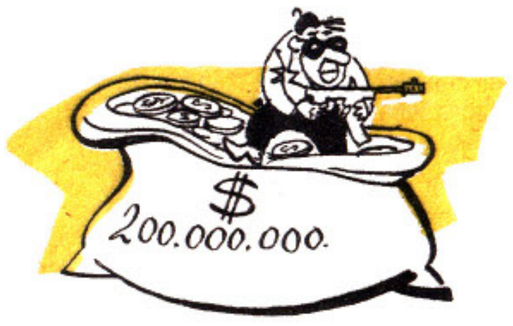

Розщедрилися американські благодійники — виділили 200 мільйонів доларів на так звану допомогу Камбоджі.

Головою програми тієї «допомоги», як повідомила газета «Вашінгтон пост», призначено Чарльза Манна.

Свого часу він уже керував американською «допомогою» Південному В'єтнамові, пізніше — відповідав за «допомогу» Лаосові.

Так що кадра досвідчена, що треба, кадра.

ЗА ХВІСТ СОБАЧИЙ

Сталося це нещодавно у цивілізованій Англії.

Подружжю Торнів припав до душі програвач сусідів. Звичайний програвач, на якому в часи дозвілля платівки крутять. І так сподобався, що місця вони собі не знаходили. Зате вихід із становища знайшли: після переговорів між обома сім'ями Торни придбали милий їх чутливим до музики серцям програвач — виміняли за Джеккі, маленьку свою дочку.

Правда, втрутилися інші сусіди, і власті змушені були розлучити Торнів із програвачем, а Джеккі повернути назад додому.

Невдача засмутила Торнів, але ненадовго: через якийсь час любов до музики поступилася місцем іншій пристрасті — місіс Торн забагла розжитися на породисте собача світлої масті.

І знову дійшло до обміну — трирічна Джеккі переселилася в сім'ю подружжя Х'ю, уже в дальший район, а в будинку Торнів поселилося виміняне за неї облюбоване цуценя.

Обидві сім'ї задоволені цим «гешефтом» і вважають його цілком законним. Що ж, їм — видніше, вони краще знають свої закони.

НА ВІВТАР БІЗНЕСУ

Найвище божество «вільного світу» — бізнес, як і всяке божество, вимагає жертв. І компанія «Дженерал моторс» кинула й свою щедру офіру на його вівтар. В даному разі йдеться про жертви в прямому розумінні цього слова — жертви автомобільних аварій.

За останні роки, як повідомляє лондонська газета «Санді таймс», ця компанія пустила в світ широкий щонайменше 600 тисяч ненадійних, м'яко кажучи, машин марки «Шевроле». На секретних випробуваннях машини тієї серії вмудрялися перевертатися при швидкості 26—30 миль на годину.

Результати секретних випробувань компанія залишила в секреті, а машини усі пустила в продаж.

Звісна річ — краще хай ламаються чужі ребра, ніж має зламатися крива власних прибутків.

Пригода Санта Клауса у новорічну ніч

ЩЕ ОДНІ МЕМУАРЧИКИ

Диктатор Гаїті Франсуа Дювальє взявся за красне письменство. В результаті тих потуг народилася книжка спогадів під назвою «Мемуари лідера третього світу». Випустило її паризьке видавництво «Ашет».

Якщо зважити на те, що ті «Мемуари» мають вручатися послами Гаїті в інших державах тільки тим, хто «високо цінує добродійства пожиттєвого президента», то, думається, що з тиражем таки вельми переборщили — 20 тисяч примірників.

Щоправда, в книгарнях її вже не придбати: книжка, як мовиться, одразу ж знайшла свого покупця — весь тираж оптом закупив сам Дювальє. Так що далеко й ходити не довелося.

Валентин ЛАГОДА

ВІРНИЙ ДОКАЗ

— Чом ярлик на шапці Вася
Зберігає, не зрива?
— Щоб ніхто не сумнівався,
Що то шапка ще нова!

ЛЮСЯ І ДЗЕРКАЛО

— Як ти вимазалась, Люсю!
Глянь у дзеркало лишень!
— Не дивитимусь, мамусю:
Скажеш знов, що я кручуся
Перед дзеркалом весь день...

І ТО ПРАВДА

— Взуйся, Грицю,
Мчи в крамницю —
Хліба візьмеш нам,
Щоб одна нога — отут,
Друга нога — там!
Стій! Одну ж ти тільки взув!
Ну і шалапут!
— А навіщо узувать
Ту, що буде тут?!

ЦІКАВІСТЬ

Взяла дарунок Ірочка —
Пластмасового зайця.
— Подобається іграшка?
— А як вона ламається?

ПЕРЕЧЕНЯТА

Сторінка для дітей

ЯК ЛЕСИК ЗБИРАЄТЬСЯ ДО ШКОЛИ

Будильник задзвенів рівно о сьомій.

— Лесику!, — сказав батько.

— Вставай! — сказала мати.

Лесик нічого не сказав. Тільки перевернувся на другий бік.

Тоді батько, як той фокусник у цирку, гукнув:

— Ковдра є — ковдри нема. Оп-па!..

І ковдра сповзла на підлогу. Разом з Лесиком.

— Раз-два!.. Раз-два!..— бадьоро заспівала мати.— Починаємо ранкову фіззарядку.

Лесик підняв одну руку і завмер, наче переможець на ringу.

— Мерщій під кран! — квапив батько.— Загартовуватися.

Од холодної води Лесик закрутився, ніби посолений.

Врятувала мати:

— Сніданок на столі!

Лесик, мов сновида, посунув до столу.

— Ось тобі шапка... портфель...— насідав батько.— Скоріше, бо спізнишся.

Він розчинив навстіж двері...

І Лесик нарешті розплющив очі:

— Уже вставати?

Л. ШИЯН.

Пригоди Перченяти

Мал. А. ВАСИЛЕНКА

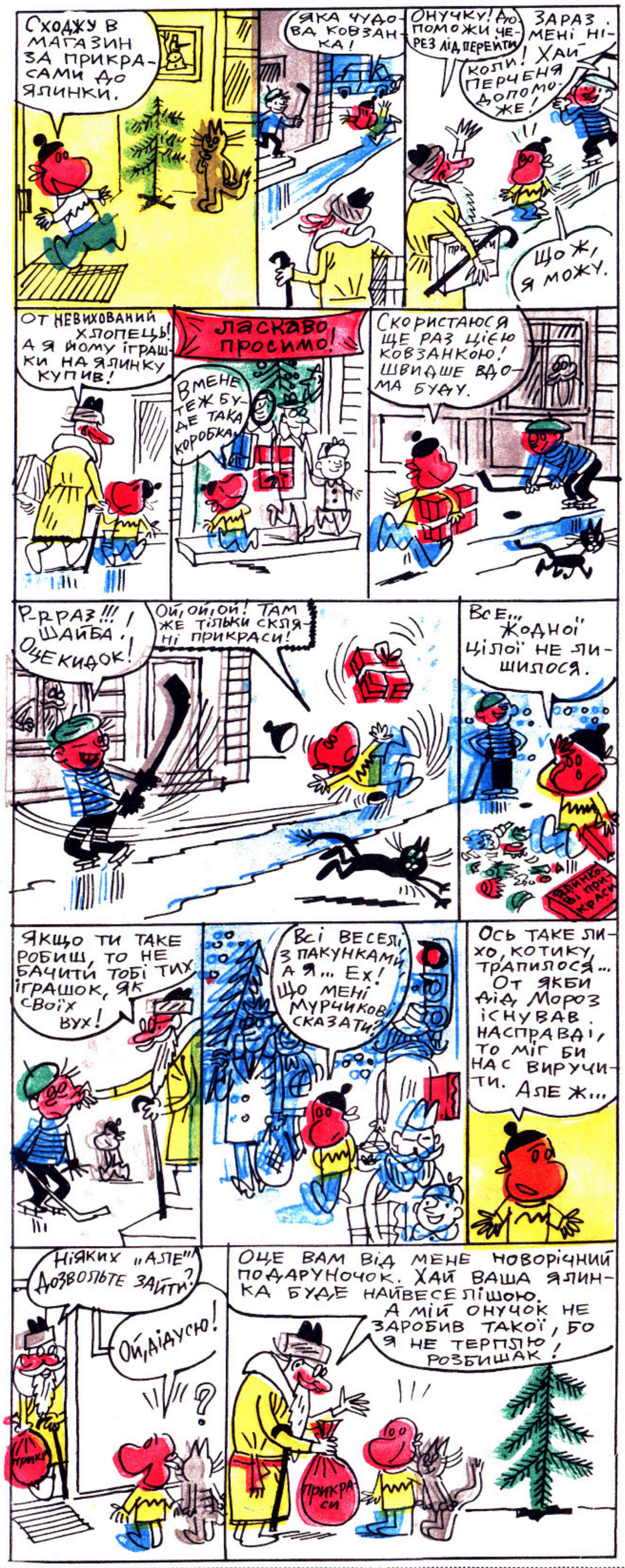

Народні усмішки

НІЧОГО НЕ КАЗАВ

Батько ладнав ялинку і вдарив себе молотком по пальцю. Аж тут нагодилася мати.

— Доню. а що сказав тато, коли вдарив себе молотком по пальцю? — запитала вона.

— А погане казати?

— Ні, погане можна пропустить.

— Тоді нічого не сказав! — відповіла доня.

Повідомив А. ЗАЙЧЕНКО
з м. Мирного Якутської АРСР.

ТАТО В ТЕЛЕФОНІ

Сашків тато поїхав у відрядження, а дома якраз у цей час провели телефон. Тато подзвонив і привітав усіх з Новим роком. Мама поговорила, а потім Сашка гукає:

— Сашо! На послухай, тато вітає тебе з Новим роком!

— Сашко, це ти?

— Я, тату! А як ти туди заліз?

Повідомив С. ПОЛОВЕЦЬ
з с. Загірного Стрийського району Львівської області.

НІ ГРАМА

Зібралися зустріти Новий рік. Коли наблизилась дванадцята, всі піднесли чарки, а Іван Петрович налив горілки в мисочку і до ложки потягся.

— А ви чому це горілку ложкою їсте? — запитав його сусід.

— А мені лікар сказав, що пити не можна ані грама! — відповів Іван Петрович.

Повідомив Д. І. БІЛЕЦЬКИЙ
в с. Боянця Нестерівського району Львівської області.

КМІТЛИВИЙ СИН

На Новий рік, першого січня, батько сказав синові:

— Іванку, як скажеш, яке сьогодні число, то я дам тобі стільки ж цукерок.

— Ні, татку,— відповів син,— краще я скажу, яке число було вчора...

Повідомила Т. БІРКОВИЧ
в с. Тересви Тячівського району Закарпатської області.

ВИТРИМАВ СТРОК

Тридцять першого грудня один чоловік поклявся цілий рік не пити горілки. Але на другий день, першого січня, прийшов знову під градусом. От жінка й каже йому:

— Ти знову сьогодні напився! Де ж твоя совість? Де ж твоє слово? Ти ж поклявся, що цілий рік не будеш пити!?

А чоловік і каже:

— Але ж сьогодні 1 січня, вже новий рік настав, значить, строк мій уже скінчився...

Повідомив В. А. СВАЧІЙ
з с. Букачівців Рогатинського району Івано-Франківської області.

ЛІТЕРАТУРНА ПАРОДІЯ

Вадим СОБКО

Роман у чотирьох розділах з епілогом

Розділ перший

— Чому я був такий сліпий досі? — гірко картав себе Микола, повернувшись додому.— Чому я до цього вечора не помічав, що Тоня — не тільки крановщиця-відмінниця, чемпіонка заводу з веслування, зразковий член профспілки, редактор цехової стінгазети, студентка-заочниця балетного училища Великого театру, а й дівчина, яку я покохав ще чотири роки тому, коли вона прийшла до нашої бригади?!

Розділ другий

— Чому я була така сліпа? — думала Тоня, з хвилюванням пригадуючи події того вечора. — Чому я досі не знала, що Микола — не тільки кращий бригадир зварників, наш улюблений профорг і член завкому, чемпіон цеху з доміно, студент-заочник п'ятого курсу політехнічного інституту й майбутній лауреат, а ще й хлопець, якого я покохала з першого погляду чотири роки тому, коли вперше прийшла на завод?!

Розділ третій

Того вечора в заводському будинку культури ім. Гамлета був вечір. Мав читати свої вірші модний поет-початківець. Коли він з'явився на естраді, Тоня почервоніла від огиди — поет був молодий, але вже безсоромно бородатий. «Дармоїд, модерняга, фарцовщик, спокусник неповнолітніх дівчат, — здогадалася Тоня. — Такий сьогодні відрощує бороду, а завтра хату підпалить!..»

Нахабно не звертаючи уваги на враження, яке він справив на дівчину, поет почав читати вірші. Тоня побачила, як старого майстра, учасника революційної ситуації 1859—1861 рр., занудило, й він, прикриваючи рота долонею, побіг до буфету.

Тоня не витримала.

— Товаришу голово! — авторитетно крикнула вона, перериваючи модерніста-дармоїда. — Досить! Цей молодик вже показав нам своє справжнє обличчя. Хай він краще пояснить народові, навіщо йому борода!

Головуючий розвів руками. Бородань вдавився римою й замовчав, хапаючи ротом повітря.

— Так ось ти яка! — прошепотів Микола, закохано дивлячись на гнівну красуню. І раптом підвівся з місця.

— Я знаю, навіщо йому борода! — почули в залі його твердий і впевнений у перемозі правди голос. — Він ховає під нею родимі плями капіталізму!..

— Так ось ти який! — закохано прошепотіла Тоня, наче вперше побачивши Миколу.

Розділ четвертий

Другого дня під час обідньої перерви відбулися збори бригади.

— Декого треба пропісочити. Пропісочити й пронаждачити. Дехто відривається від колективу! — сказав з удаваною суворістю вусатий майстер, старий виробничник, учасник революційної ситуації 1859—1861 рр. — Ось вони, — і він показав мозолястим трудовим пальцем на Тоню й Миколу, — покохали одне одного з першого погляду ще чотири роки тому, але й досі не одружилися. А чому не порадилися з колективом? Хіба забули, що колектив — велика сила? А куди дивилася бригада?..

— Що ж нам тепер робити? — запитали в бригади присоромлені й щасливі Тоня і Микола.

— Пропоную таку резолюцію, — знову взяв слово старий виробничник і ветеран. — «Гірко!»

— Гірко, гірко!.. — підхопила бригада.

...Лимонад лився рікою.

Епілог

Над Матвіївською затокою сходило сонце. Автор вмокнув у затоку перо й зарядив авторучку.

Юрій ІВАКІН

Мал. Й. КОГАНА

Без слів.

Друже Перче!

Ти, звісно, знаєш — дід Мороз на південь не часто мандрує. А жаль. Чому саме жаль, поясню.

Чимало суден з рибою приходить у Керченський порт, розвантажується і порожняком йде у Севастополь. Тут, перш, ніж знову рушити до районів промислу, кораблі завантажуються паперовою тарою. Тією тарою, яку виготовляють на Керченському склотарному заводі і, замість вантажити її у судна на місці, залізницею перевозять до Севастополя.

Цікавий «тарний» круїз лише за п'ять місяців цього року коштував державі 14928 крб.

Чи не міг би ти, Перче, відшукати такого діда Мороза, котрий раз і назавжди заморозив би безглузді перевозки, здійснювані Півдрибхолодфлотом і Кримським відділенням Придніпровської залізниці?

А. ДУБРОВ,
диспетчер Севастопольського морського рибного порту.

Ти, певне ж, не знаєш, що у нас на Україні є курорт, на якому люди загоряють протягом цілого року. Щоб на цьому курорті відпочити, їхати треба не на Чорне море, а на Гніванський шинноавторемонтний комбінат (Вінницька область). Ми, правду кажучи, туди приїхали не відпочивати, а одержати відремонтовану автомашину. Але, як виявилося, керівники шинноавторемонтного комбінату дбають не тільки про технічну справність машин, але і про здоров'я тих, що на них їздять. Нам, наприклад, вони надали можливість відпочити біля своїх воріт протягом чотирьох днів. Інші, викликані, як і ми, за одержанням відремонтованих автомобілів, тут загоряють по 8—10 діб.

Користуючись нагодою, просимо тебе, Перче, передати керівникам Гніванського шинноавторемонтного заводу нашу щиру подяку за здоровий і культурний відпочинок!

ЧЕПЛЯК, завгар.
СЛЕВЕНКО, шофер.

Колгосп ім. Литвинова
Новомиргородського району
Кіровоградської області.

Порадь своїм читачам: якщо вони хочуть гроші зекономити, хай їдуть відпочивати у м. Малу Виску, що на Кіровоградщині. З власного досвіду раджу це.

Я там проводив свою відпустку. І в той час мені з дому із Києва вдарили приємну, з нетерпінням очікувану телеграму — народилася донечка.

Ти уявляєш мою радість? Не уявляй — я не радів, бо телеграми тієї не одержав. Приїхав додому уже тоді, як дружина з дочкою виписалася з лікарні.

От тепер можеш уявити: було в мене піврадості, бо довелося перед дружиною свою ні в чому не винну душу оббілювати.

Працівники Київського поштамту, куди я кинувся за порятунком, усе, дякувати їм, з'ясували і прислали мені довідку, яка гласила: «По сообщению узла связи Малая Виска телеграма... адресованная на имя Волощук, вручена... под расписку т. Волощук. За наведение справки по телеграфу Вам следует уплатить 98 коп.».

Зовсім приголомшений, я усе-таки зробив другу спробу реабілітуватися. І нарешті з того ж Київського поштамту мені повідомили, що телеграма «при доставке утеряна доставщиком». Опріч цієї була й ще одна приємна звістка: «Тарифную плату за телеграмму, не достигшую цели одновременно возвращаем отправителю».

Як бачиш, ми зекономили на телеграмі. За ці гроші купили пустушку і в урочистій домашній обстановці вручили дочці від імені маловисківських зв'язківців.

То якщо кого приваблює така економія, хай їде відпочивати у Малу Виску.

Але при умові, що у нього нерви — як мотузки.

В. ВОЛОЩУК.

м. Київ.

Не дивуйся, що надсилаю тобі у конверті ліки. Це просто, як кажуть юристи, речовий доказ. Особисто я ніколи б не порекомендував комусь ліки, не знаючи, чи є в них потреба. А от фармацевти Дружківської аптеки № 165 нав'язують їх покупцям, не зважаючи ні на вік, ні на стан здоров'я.

Коли ми купували шестимісячному онукові Валерці пакуночок вати, нам додали «Келлін, 0,02. Для профілактики та лікування атеросклерозу», а коли купували вату удруге, нам накинули дві таблетки у целофані, про які ми тільки й знаємо, що це якісь ліки від діабету. Ну навіщо вони здоровому немовляті?

Чи не виписав би ти, Перче, фармацевтам з Дружківської аптеки який-небудь свій рецепт? Можна без нагрузки.

В. ШУВАЛОВ.

м. Дружківка
Донецької області.

Чи любиш ти пшоняну кашу? Я теж, було, полюбляла...

Та якось ото пішла до нашого сільмагу, щоб там кіло пшонця взяти, а продавець М. М. Шпарага мені й каже: хочеш каші — плати 74 копійки!

— Та кіло ж пшона, — кажу,— 28 копійок коштує!

— А ось тобі, — відказує, — в додачу до нього ще й на 46 копійок літератури. — І дві книжечки мені подає.

Довелося взяти. Бо дуже вже каші хотілося... А книжечки ж ті— дитячі, дуже гарно про різних пташок розповідають. Читала я, читала, і такий же мене жаль за тими пташками взяв, що вони взимку від голоду страждають!.. Мало не половину пшона я у годівниці їм висипала.

А ще більший жаль узяв за тими дітками, котрим у руки ті гарні книжечки не потрапили. І за тими продавцями, що не вміють літературою торгувати та замість приправи до каші покупцям її тицяють.

М. ГОВТВА.

с. Михайлівка
Краснокутського району
на Харківщині.

Мал. В. ЗЕЛІНСЬКОГО

— Ну й рік важкий випав: написав сто вісімдесят скарг, і жодна не підтвердилась.

Страшне перо не в гусака...

«Продається велосипед жіночої форми».

(Із оголошення).

Надіслав І. КОНОНОВ.

м. Кіровоград.

* * *

«ОГОЛОШЕННЯ

В с. Дащенках продаєця корова В. Ганна Андріївна буде із 4-тим телям. До отелу осталося 2-місяці од 22.V—69г.»

Надіслав М. БИСТРОВ.

с. Дащенки
Варвинського району
Чернігівської області.

* * *

«ОБЯСНЄНІЄ

Я не работав с 11 по 15 мая 70 г по сімейной причіне без уважительной причіни».

Надіслав О. СЕРГІЄНКО.

м. Дніпропетровськ.

* * *

«УВАГА

Тут проводиться безпрограшна книжкова лотарея Вартість квитка 20 копійок Запрошуємо Вас виграти агентство «Союздруку».

(Із оголошення).

Надіслав М. БУРДИК.

* * *

«СПРАВКА

До правління колгоспу Ст. Мелничука

Голові колгоспу з 10 IX 69 р. борда припиняється звязку стим що нема Сиря коли буде барда я позвоню бордовщик Савчук».

(Із довідки).

Надіслав П. ОЛІГРАДСЬКИЙ.

* * *

«ОГОЛОШЕННЯ.

Всім працівникам автопарку, які мають по двоє і більше дітей, звернутись до техніка по ремонту Гончаренко О. І.»

—

«Просьба заходити в майстерню тільки через двери».

—

«В бригаді нараховано 86 свиней, а в бугалтерії на 1 більше».

(З доповіді ревізійної комісії).

Надіслав Ф. МАРТИНЮК.

с. Ратнів
Луцького району
Волинської області.

* * *

«Веселий» — з сірим мотузком.
«Пишний» — Рябий писок.
«Пушок» — Драна спина.
«Мазун» — Біла латка на заду.
«Алий» — Дуже рябий.
«Пугач» — Білий лоб, чорний писок.
«Жучок» — Велика біла латка на заду.
«Бодра» — З рябим мотузком».

(Із книги обліку тварин).

Надіслав І. ТКАЧЕНКО.

с. Святилівка
Глобинського району
Полтавської області.

* * *

«Розмовляє і кружиться на українській мові».

(Запис у щоденнику учня).

Надіслав Г. ГРИГОРЕНКО.

м. Макіївка
Донецької області.

* * *

«Чистка обуві во всі кольори».

(Із оголошень).

Надіслав М. КОРОЛЬОВ.

м. Ровно.

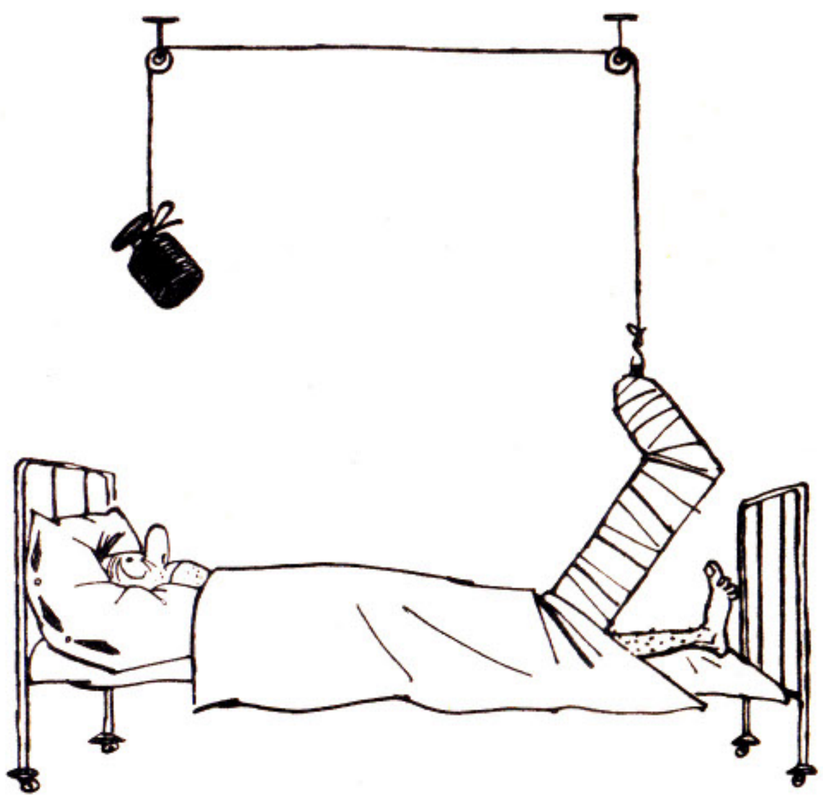

Мал. О. АЛЬОШИЧЕВА

Без слів.

ДАЛИ ПЕРЦЮ!

●

Щоб ото щось купити, то доводиться добряче ноги вбити, а щоб якусь необхідну річ придбати — доводиться десять разів замок поцілувати. Такі дивні порядки установилися було у торговій мережі Шепетівського району на Хмельниччині.

Про це розповідалося у № 19 «Перця» у фейлетоні «Отож, підказуємо».

Керівникам райспоживспілки не один раз підказували і пальцем показували на ті «порядки». Але марно.

Голова правління Хмельницької облспоживспілки т. Глущак після виступу журналу повідомив, що такі факти мали місце.

За допущення випадків перебоїв у торгівлі, порушення режиму роботи торговельних точок голову Шепетівської райспоживспілки Козлова О. П. з роботи знято.

●

«Дрібні гроші теж хороші», — зробила висновок А. Є. Кобель, касирка їдальні № 6, що на Бурштинській ДРЕС Івано-Франківської області. Цього філософського висновку Кобель дійшла після того, як обрахувала не один десяток відвідувачів їдальні. Правда, обраховувала вона на копійки, а з тих копійок потім складалися карбованці, з карбованців десятки, а з десяток...

Що було б далі, касирка не встигла дослідити, бо про її нечисту совість надійшов лист до редакції «Перця».

Як повідомив голова Галицького районного комітету народного контролю т. Гончар, Кобель А. Є. з посади касира їдальні № 6 знято. Після цього вона зробила інший філософський, тільки більш сумний висновок: «Чуже загребеш, лиха наживеш».

ЕСКІЗ З НАТУРИ

Ну і характер же в Ониська!
Спізнився на автобус раз
Й напав на нього сказ, —
Зубами клаца, як вовчисько:
— Поїхала босота всяка,
А я повинен тут сидіти маком,
А я повинен ждать! — Кричить.
Аж ось назад машина мчить,
Аж завива вітрисько, —
Всіх розштовхав Онисько,
Удерся у машину,
Усівся, наче коровай,
І водія у спину:
— Я тут уже... Паняй!

Микола ЯРОВИЙ.

ПЕРЦЕВІ ВІДПОВІДАЮТЬ

★«Учітеся, брати мої!» — під такою назвою у № 9 журналу було опубліковано фейлетон, в якому йшлося про помилки, перекручення та безкультур'я при оформленні табличок з назвами вулиць у м. Києві.

Київське міське житлоуправління обговорило цей виступ на нараді з начальниками райжитлоуправлінь і визнало, що таке справді було. Нині граматичні помилки та перекручення у назвах вулиць виправлено.

Крім того, рішенням Київського міськвиконкому затверджено інструкцію по впорядкуванню номерних знаків у місті. Райжитлоуправління зобов'язані протягом 1970—71 рр. замінити існуючі знаки на знаки, затверджені рішенням міськвиконкому.

ВІДПОВІДІ (див. стор. 6).

«Ну й ніс — для празника ріс, а ти в будень носиш!»

«Черево не дерево: роздасться».

ІНОЗЕМНИЙ ГУМОР

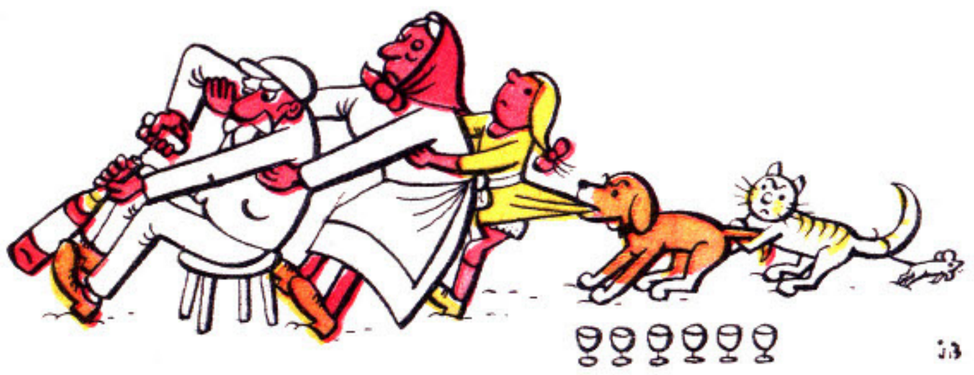

Без слів.

Без слів.

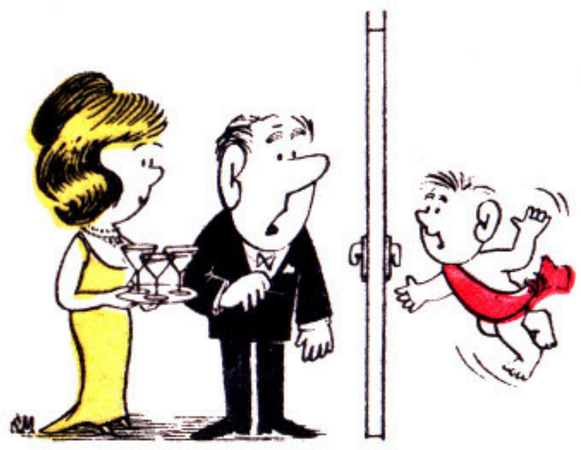

— Хто там!
— Новий рік!
— Е, е, а ми думали, що водопровідник!

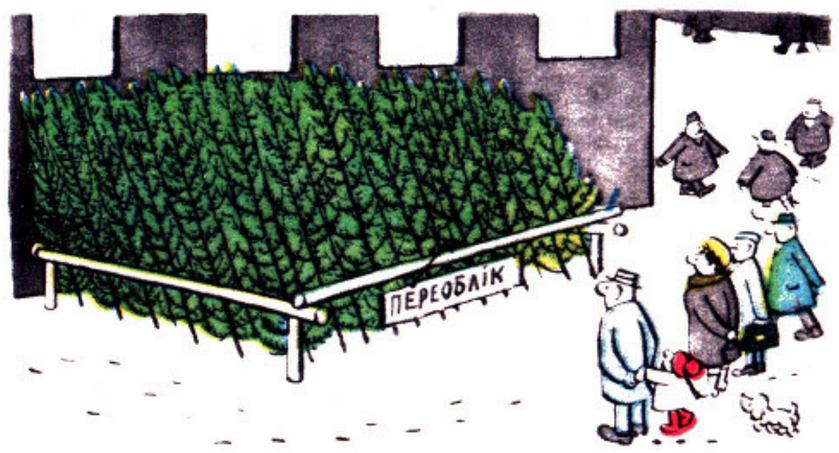

Без слів.

perec-ua.

— Любить... не любить... любить...

Без слів.

— Маючи твоє обличчя, краще купити маску!

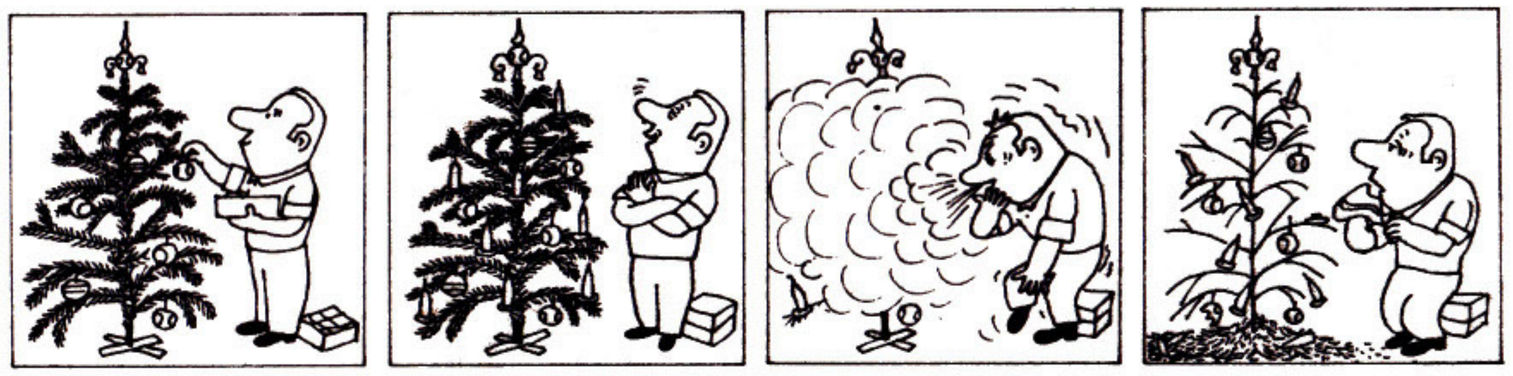

Без слів.

Головний редактор Ф. МАКІВЧУК.

Редакційна колегія: М. БІЛКУН (заст. головного редактора), С. ГЕРАСИМЧУК, В. ЗЕЛІНСЬКИЙ, О. МИХАЛЕВИЧ, Д. МОЛЯКЕВИЧ, С. ОЛІЙНИК, І. СОЧИВЕЦЬ (відповідальний секретар), В. ЧЕПІГА.

ВИДАВНИЦТВО «РАДЯНСЬКА УКРАЇНА»

Адреса редакції: Київ-47, Брест-Литовський проспект, 94. Тел. 41-82-12. 41-83-46. 41-83-79. Для телеграм: Київ Перець. Ціна 24 коп. на місяць.

Журнал «Перец» № 24 (850). (на украинском языке). Виходить двічі на місяць.

Здано до набору 17. IX. 1970 р. Підписано до друку 2. X. 1970 р. Папір 70×108¹/₈. Фіз.-друк. арк. 2. Умовн. друк. арк. 2,8. Обл.-вид. арк. 4,54.

Передруковуючи із журналу матеріали, треба обов'язково посилатись на «Перець»

БФ 11311. Комбінат друку видавництва «Радянська Україна», Київ-47, Брест-Литовський проспект, 94. Зам. 05247. Тираж 1.950.000 прим.

Відсканував і опрацював Олег ЛЕСЬКІВ для спільноти:

http://perec-ua.livejornal.com